

DE CONGRESREDE, GEHOUDEN DOOR HENK HOEKSTRA

POLITIEK VAN LENINISTISCHE AUTONOMIE

DOOR DE PRAKTIJK BEVESTIGD

Sinds het 21ste partijcongres, dat plaats vond in maart 1964, heeft onze partij op velerlei gebied strijd gevoerd.

Dit verslag begint met een beknopt overzicht van de voornaamste activiteiten van de partij in deze periode.

Het is natuurlijk ondoenlijk om van dag tot dag alle werkzaamheden op te noemen van de communisten in bedrijven en kantoren, van de partijafdelingen en districten.

Deze partijactiviteiten hebben alle betrekking op de strijd tegen de monopolies en wel op het terrein van het sociaal-economische leven, de verdediging van de democratie en het optreden voor vrede en tegen koloniale onderdrukking.

In ons optreden voor de levensbelangen van de werkers ontwikkelde onze partij actie-programma's, die tot strijd inspireerden.

Zo werd kort na ons vorige congres, in september 1964, een Program van de Arbeid uitgewerkt, waarin toen reeds niet alleen loonsverhoging werd bepleit, maar ook werd gewezen op de betekenis van het veroveren van duurzame verbeteringen, zoals verlenging van de vakanties, verkorting van de werkdag en verlaging van de pensioengerechtigde leeftijd.

Onze partij trad volhardend op tegen de loondictatuur van de diverse regeringen.

Zo werd door de acties, die hun hoogtepunt vonden in de zogenaamde 'nacht van Rotterdam' de loonpolitiek van de toenmalige minister van sociale zaken Veldkamp doorbroken. Onze partij organiseerde in de loop van deze strijd grote demonstratieve bijeenkomsten, zoals dat het geval was in Rotterdam in april 1965 en later in november 1966 in Amsterdam.

In vele bedrijven traden de communisten met succes op voor loonsverhoging en verbetering van de arbeidsvoorwaarden.

Het gegroeide vertrouwen in de communisten kwam tot uiting bij ondernemingsraadverkiezingen.

In juni 1966 nam onze partij krachtig stelling tegen provocaties in Amsterdam, die ten doel hadden de gerechtvaardigde strijd van de bouwvakarbeiders in discrediet te brengen. Deze provocaties moesten er tevens toe dienen Amsterdam als politiek centrum van ons land onder regeringscuratele te stellen.

Door het vastberaden optreden van de Amsterdamse communisten is deze grove provocatie mislukt.

Ofschoon er ook tekortkomingen zijn opgetreden, zowel in het werk van de partijleiding als in het werk van districten en afdelingen, kan toch gezegd worden, dat we steeds op de bres stonden voor de belangen van de bevolking en — met name in het laatste jaar — tegen de ontslagen en de werkloosheid. In Twente vonden demonstraties plaats tegen de sluiting van textielbedrijven, in Limburg trad onze partij op tegen de mijnsluiting.

In Utrecht werd met succes bij Werkspoor actie gevoerd tegen een dreigend massa-ontslag, van vooral oudere arbeiders.

De problemen die samenhangen met het organiseren van actie in de noordelijke provincies tegen de werkloosheid en de achterstelling van dit gebied, werden kortgeleden in een conferentie in Assen besproken, waar ook een actieprogram kon worden opgesteld.

Toen in mei 1964 de bejaardenbonden in ons land opriepen tot een massale demonstratie in Utrecht, was onze partij de enige die haar volle steun gaf aan deze betoging.

De huisartsen kwamen in de afgelopen jaren in scherp conflict met de regeringspolitiek.

Als gevolg van wanbeleid is vooral in de grote steden een tekort aan huisartsen ontstaan.

Toen de huisartsen om deze wantoestand te bestrijden sociale eisen stelden, was ook hier onze partij de enige, die het voor hen opnam.

In de afgelopen jaren heeft onze partij een reeks verkiezingscampagnes gevoerd.

In oktober 1965 riep het partijbestuur ter voorbereiding van de verkiezingen voor Provinciale Staten en gemeenteraden een landelijke conferentie bijeen. Deze verkiezingen brachten stemmenwinst voor onze partij en na druk van de bevolking om het anticommunisme te laten varen bij de samenstelling van de colleges van B. en W. nemen thans in Amsterdam en in een reeks van gemeenten in de provincie Groningen communisten deel aan het dagelijks bestuur van de gemeenten.

Daarna voerde onze partij met succes een campagne voor de Tweede Kamerverkiezingen.

Het stemmenaantal van onze partij steeg in vergelijking met de Tweede Kamerverkiezingen van 1963 met 75.000. Daardoor steeg het zetelaantal van onze partij in de Tweede Kamer van 4 op 5.

In de afgelopen periode heeft de jarenlange campagne, die wij gevoerd hebben tegen de discriminatie bij de zendtijd voor radio en televisie, succes opgeleverd. Verder heeft onze partij een aanvang gemaakt met het ontplooiën van een grote campagne voor de verdediging van de democratie en tegen de plannen om het kiesrecht aan te tasten.

Op het gebied van de propaganda werd een lange reeks manifesten en brochures uitgegeven. Van bijzonder belang was in deze jaren het verschijnen van de twee delen van 'De Dertiger Jaren' van kameraad de Groot.

Het is reeds gebleken, dat deze boeken een belangrijke rol spelen bij de ideologische versterking van onze partij.

Van de talrijke openbare vergaderingen en manifestaties wil ik alleen de Waarheidsfestivals noemen, die een steeds bredere belangstelling genieten.

Onze partij gaf op een duidelijke wijze uiting aan haar solidariteit met de strijd van het Vietnamese volk.

In tal van plaatsen werden demonstraties georganiseerd voor de terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Vietnam.

Onze partij gaf haar volledige steun aan de geldinzamelingsacties ten bate van het Bevrijdingsfront.

Zij nam deel aan de straatcollectes, die in Amsterdam en later ook in Zaandam en andere gemeenten in de Zaanstreek werden gehouden.

De CPN heeft in deze jaren de strijd georganiseerd tegen de pogingen om ons land door middel van de inmiddels van het toneel verdwenen plannen tot vorming van een MLF in de atoombewapeningswedloop te betrekken.

Zij trad, zowel onder de massa als in het parlement, op tegen de vestiging van een NAVO-hoofdkwartier in ons land, met nazi-generaals aan het hoofd.

Van bijzonder belang is nog steeds de strijd die wij voeren tegen het fascistische generaalsbewind in Indonesië. Onze partij organiseerde massa-acties en demonstraties.

In het parlement diende onze fractie een motie in, waarin van de regering werd geëist, dat zij haar invloed zou aanwenden ter voorkoming van de uitvoering van de executies van Indonesische democraten.

Onder deze dwang moest de regering toezeggen, dat zij wat in de motie stond vermeld, zou voorleggen aan het bewind in Indonesië.

In weerwil van het optreden van de imperialisten en hun generaalsknechten ontwikkelt zich thans de strijd van de Indonesië-

sche bevolking, waarbij de communisten opnieuw voorop gaan. Wij zijn er van overtuigd, dat de kolonialisten, die zich ten aanzien van Indonesië altijd hebben vergist en waarbij Luns zich al zo vaak geblameerd heeft, de toestand opnieuw verkeerd beoordelen.

Het is noodzakelijk om nu de vrijheidsstrijd zich opnieuw begint te ontplooiën, met alle kracht de eis te stellen dat de Nederlandse regering moet afzien van elke financiële en politieke steun aan het ongrondwettige Suharto-Malik-bewind.

Met grotere kracht nog zullen wij verder moeten optreden voor de vrijlating van de gevangenen Indonesische patriotten en voor de verhindering van de uitvoering der doodvonnissen, die zijn uitgesproken tegen hen, die bekend staan om hun toegewijdeheid aan de zaak van de Indonesische revolutie.

Dit was slechts een beknopt en verre van volledig overzicht van de activiteiten van onze partij.

Het geeft echter toch een beeld van de grote activiteit, die onze partij heeft ontplooid bij de uitvoering van de besluiten van het 21ste partijcongres.

De successen, die wij hebben geboekt, tonen de juistheid aan van de politiek van leninistische autonomie, zoals die werd geformuleerd op ons vorige congres.

Toch weten we, dat onze partij de strijd moet voeren in buitengewoon gecompliceerde toestanden — bij het optreden van diepgaande politieke veranderingen in ons land, maar ook bij het optreden van ontaardingsverschijnselen binnen de internationale communistische beweging.

Onder deze omstandigheden wist onze partij zich niet alleen staande te houden, maar ook te versterken.

Talrijke nieuwe leden traden tot onze partij toe.

De laatste resultaten bij de verkiezingen tonen aan, dat er sprake is van een groeiend politiek bewustzijn onder de werkers en dat het vertrouwen in onze partij is toegenomen. Dit alles stelt ons in staat om vol vertrouwen, maar tevens in kritische zin ons werk te bespreken, tekortkomingen te bestrijden en de weg te banen voor verdere vooruitgang.

De toestand in de kapitalistische wereld wordt gekenmerkt door scherpe botsingen tussen de grote imperialistische mogendheden en het ontstaan van nieuwe machtsblokken. Alle hooggeroemde bondgenootschappen en internationale organen om de vraagstukken van het kapitalisme op te lossen, worden geschokt.

Ze zijn in toenemende mate geworden tot arena's, waarin op leven en dood wordt gevochten voor de aan elkaar tegengestelde belangen van de monopolies.

Wie thans de conflicten waarneemt binnen de NAVO en de EEG en ziet hoe gestreden wordt om de macht over andere landen, kan alleen maar tot de conclusie komen, dat de gevaarlijkste en met agressiviteit geladen spanningen voortkomen uit de aard van het imperialisme.

Deze tegenstellingen worden nog verscherpt door de uiterst labiele economische toestand, waarin een reeks kapitalistische landen verkeert.

Daardoor zal de onderlinge strijd om afzetmarkten en grondstoffenbronnen, vooral van die grondstoffen, die van belang zijn voor de nieuwste ontwikkeling van de techniek, waarbij het gebruik van atoomenergie voorop staat, toenemen.

Tot welke schokken dit alles leidt, is onlangs gebleken bij de devaluatie van het pond sterling.

In wezen gaat het bij dit alles om een strijd tot herverdeling van de wereld tussen de imperialisten.

Dit blijkt uit de neo-kolonialistische rooftochten, die thans volop aan de gang zijn en leiden tot een reeks conflicten, staatsgrepen en oorlogen in Azië, Afrika en Latijns-Amerika.

Het blijkt eveneens uit de strijd, die op het ogenblik gevoerd wordt tussen de verschillende machtsblokken binnen het imperialisme om de heerschappij over de zogenaamde kleine landen, waartoe ook ons land behoort.

Deze gang van zaken drukt ook zijn stempel op het Nederlandse politieke leven.

De scherpe conflicten in de burgerlijke politieke partijen vinden hun wortel in de groeiende imperialistische tegenstellingen. Duidelijk is ook dat als de tegenstanders zo scherp verdeeld zijn, de kansen voor een succesvolle strijd van de nationale en democratische krachten van ons land groter worden.

Het centrale vraagstuk voor ons congres is daarom de actie. Actie voor nationale onafhankelijkheid, voor volledige werkgelegenheid, voor democratie.

De strijd zal zich moeten richten tegen de regering de Jong, die juist de aanval daarop inzet.

VERSCHERPT OFFENSIEF VAN DE MONOPOLIES

Zo langzamerhand wordt het duidelijk, wat de zogenaamde nacht van Schmelzer heeft betekend.

Er zijn daarover in de afgelopen maanden vele boeiende en dramatische verhalen in omloop geweest.

De nuchtere en harde werkelijkheid is, dat deze nacht van Schmelzer een periode inluidde van een verscherpt offensief van de monopolies, die in feite hun greep op de regeringsmacht hebben versterkt.

Sindsdien is een regeringsprogram bekend geworden, waarvan wij al eerder hebben gezegd, dat het gericht is op sociale afbraak.

Thans is het nodig om nog duidelijker uiteen te zetten, waar de regeringspolitiek precies op neerkomt.

De machtsstrijd binnen het kapitalisme is niet gebonden aan landsgrenzen.

De internationaal georganiseerde monopolies vertrappen de nationale onafhankelijkheid van ons land.

Onder leiding van de regering-de Jong worden in feite de nationale belangen, d.w.z. de belangen van de werkende bevolking, opgeofferd en dit leidt in de wirwar van elkaar bestrijdende machtsblokken tot een aanpassing aan West-Duitsland als sterkste Westeuropese militaire en economische mogendheid en samen met Frankrijk ook de meest agressieve en op expansie beluste kracht.

Laten we eens nagaan, wat de hoofdpunten zijn waarin deze aanpassingspolitiek, die in het bijzonder na de nacht van Schmelzer op gang is gekomen, tot uiting komt.

— Inzake de belastingen is het duidelijk, dat met het plan tot invoering van een belasting op toegevoegde waarden het stelsel van de omzetbelasting in ons land in de pas gebracht wordt

met die van West-Duitsland en Frankrijk.

Voor de bevolking van ons land zal dit betekenen, dat de prijzen zullen stijgen en dat de middenstand nog meer belast zal worden met administratieve rompslomp, waardoor de arbeidstijd van de gezinsbedrijven van de kleine zelfstandigen verder zal toenemen.

— Daarnaast wordt er gestreefd naar belastingverzwaring over de gehele linie.

Vanaf vuilnisbakkenbelasting, rioolbelasting e.d. die onder druk van de regering wordt ingevoerd door de gemeenten, tot aan de huurbelasting.

Blijkbaar wil de regering-de Jong de Nederlandse bevolking terugvoeren naar de 18de eeuw, waarin letterlijk op alles belasting moest worden betaald.

In deze periode van staatsmonopolistisch kapitalisme is de voortdurende opvoering van de belasting door de regering in opdracht van de monopolies een van de systemen, waarmee alle niet-monopolistische bevolkingsgroepen aan een extra-uitbuiting worden onderworpen.

— De zogenaamde vrije loonpolitiek van minister Roolvink, die het mogelijk moet maken om de lonen zo laag mogelijk te houden, is tot stand gekomen, nadat in de afgelopen jaren allerlei EEG-organen zich in de gang van zaken in ons land hebben gemengd met de eis, dat er allerlei remmen op de loonontwikkeling moeten worden geplaatst.

— Zelfs het ontstaan van de werkloosheid staat in verband met een van buitenaf opgedrongen politiek.

Al jarenlang werd, ook al weer door EEG-organen, gewaarschuwd voor de zogenaamde overspanning van de arbeidsmarkt. Talrijke kapitalistische economen, die nu krokodillentranen huilen over de werkloosheid, hebben jaar in jaar uit gepleit voor het tot stand komen van een zekere werkloosheid als drukmiddel op de lonen.

Op politiek gebied wil deze regering met behulp van alle rechtse elementen een aanpassing doorzetten door aantasting van het kiesstelsel van evenredige vertegenwoordiging en de invoering van een districtenstelsel, al weer naar het model van Frankrijk en West-Duitsland.

Dit is het klimaat, waarin deze regering een werkelijk ongehoord program van inkomensverlaging wil doorvoeren.

Zij is gekomen met een program, dat inhoudt druk op de lonen, afschaffing van kinderbijslag, belastingverhogingen, verzwaring van de premies en huurverhogingen, o.a. door middel

van de invoering van de nu al gehate en tot buitensporige onrechtvaardigheden leidende huurliberalisatie.

Deze regering wil de mensen steeds meer laten betalen aan belastingen en premies en er steeds minder voor terug geven. Dit beeld van het ultra-rechtse beleid van de regering wordt compleet, als we ons realiseren welke steun, en dit geschiedt openlijker dan ooit, aan het fascistische generaalsbewind in Indonesië wordt gegeven.

De huidige toestand in ons land komt er kort samengevat op neer, dat terwijl steeds grotere delen van de bevolking een herstel van onze nationale zelfstandigheid eisen en er reeds voor beginnen op te treden, de reactie antwoordt met een verscherping van haar optreden en een verdere opoffering van nationale belangen.

NEDERLANDSE KENNIS VOOR NEDERLANDSE ONTPLOOIING

In de strijd voor de nationale onafhankelijkheid speelt de kwestie van de atoomenergie en haar toepassing een grote rol. Dit is vanzelfsprekend, omdat het hier gaat om een energiebron, die in de naaste toekomst de belangrijkste rol zal gaan spelen en onuitputtelijk is.

De toepassing van de atoomenergie kan een grote en revolutionaire invloed hebben op de industriële ontwikkeling. Het gebruik van atoomenergie is een proces dat zich onvermijdelijk verder moet ontwikkelen.

Het is bekend geworden, dat in de Verenigde Staten ruim $\frac{3}{4}$ van alle centrales, die op het ogenblik in aanbouw of in bestelling zijn, kernenergiecentrales zijn. Dat geldt zelfs voor centrales, die midden in mijnstreken worden gebouwd. Vandaar het grote gevecht, dat thans plaats heeft om de grondstoffen, de technische kennis en de wetenschapsmensen. Als er gesproken wordt over de vraagstukken van de atoomenergie gaat het dus niet alleen om atoomwapens.

Natuurlijk is onze partij tegen een atoombewapeningswedloop. Wij zijn voorstanders van een niet-spreiding van deze wapens.

Paul de Groot tijdens het uitspreken van de openingsrede

Henk Hoekstra tijdens het uitspreken van de congresrede

In het bijzonder zijn wij voorstanders van atoomontwapening. Dit is in het bijzonder noodzakelijk omdat de Verenigde Staten voor haar agressieve doeleinden gebruik maakt van de chantage met een steeds verder gaande atoombewapening.

Onze kritiek op de huidige plannen voor een zogenaamd non-proliferatieverdrag richt zich juist op het ontbreken van iedere stap in die richting.

Integendeel, gelijktijdig met het indienen van de ontwerptekst voor dit verdrag heeft Amerika nieuwe stappen gezet in de atoombewapeningswedloop door over te gaan tot de vorming van een anti-raket-raketsysteem.

Bovendien wordt door dit ontwerpverdrag geen enkele garantie geschapen tegen een verdere spreiding van atoomwapens naar West-Duitsland.

Ook al omdat het Gaullistische Frankrijk, dat al te kennen heeft gegeven zich niets van een verdrag te zullen aantrekken, koortsachtig verder gaat met de ontwikkeling van haar 'force de frappe'.

In dit licht bezien hebben de verklaringen van Kiesinger en Brandt, dat de vriendschap met Frankrijk hun boven alles gaat, bijzondere en alarmerende betekenis.

Ook voor ons land komt steeds meer de noodzaak aan de orde om atoomenergie voor vreedzame industriële ontwikkeling te gebruiken.

De landen, die thans reeds beschikken over atoomenergie voor industriële doeleinden, hebben al een voorsprong op landen waar dit niet het geval is.

Het is voor de Verenigde Staten uiterst aantrekkelijk om, nu haar positie zo is aangetast, een zogenaamd non-proliferatieverdrag te gebruiken om haar hegemonie op het gebied van de toepassing van de atoomenergie voor industriële doeleinden te handhaven.

Zij denken hiermee een nieuw middel te hebben gevonden om de bondgenoten onder de duim te houden.

Op zichzelf is dat bij de huidige ontwikkeling van nieuwe machtsblokken onder het imperialisme een illusie, omdat zowel West-Duitsland als Japan beschikken over het potentieel om de atoomenergie te gebruiken voor hun doeleinden. Deze Amerikaanse politiek van het atoommonopolie zal zich dus tegen andere vooral kleinere landen richten, zoals tegen Nederland.

Het zou Nederland veroordelen om in een tijd van grote technische vooruitgang permanent achter te lopen en economisch

en politiek tot een tweederangs natie te devalueren. Dit is naar de mening van onze partij onaanvaardbaar. Zowel met het oog op het levensniveau van de werkende bevolking als met het oog op de prestaties van de wetenschappelijke en technische werkers in ons land.

In weerwil van de regeringspolitiek en de politiek van de monopolies, — die gericht is op het ketenen van de wetenschapsmensen en hun kennis, om deze aan hun belangen ondergeschikt te maken — is toch in ons land baanbrekend werk verricht.

Het is een feit, dat Nederland in korte tijd van een in hoofdzaak agrarisch, en in industrieel opzicht achtergebleven land, geworden is tot een hoog-ontwikkeld industrieland.

Het is waar, dat tot dusver daarvan de monopolies hebben geprofiteerd, doch het gaat daarbij in feite om een schepping van arbeiders, technici en wetenschapsmensen.

Als wij praten over het breken van de macht van de monopolies, dan gaat het ons niet om het afbreken van het technische apparaat dat thans onder hun beheer staat. Het gaat er dan om de leiding over deze reuzenondernemingen, die niet langer ten dienste mogen staan van het egoïstische winststreven van enkelen, maar de vooruitgang van ons land moeten dienen, in handen te brengen van de werkers.

De vraag is daarbij of de Nederlandse wetenschappelijke werkers en technici hun kennis alleen maar mogen inzetten ter meerdere glorie van het buitenland op kosten van ons eigen land of dat zij hun kennis en ervaring kunnen benutten in het belang van de ontplooiing en de nationale opbloei van ons land.

NATIONALE BELANGEN ONDERGESCHIKT GEMAAKT

AAN IMPERIALISTISCHE BELANGEN

Lange tijd zijn er hoogdravende verhalen opgehangen, dat we onze nationale belangen nu eenmaal moeten aanpassen, omdat we volgens de ideologen van de monopolies deel uitmaken van een groter geheel of gemeenschap, waarvoor ook de Nederlandse werkers verantwoordelijkheid zouden dragen.

Meer dan ooit blijkt thans het lage bedrag van deze redeneringen.

De imperialistische gemeenschap, de NAVO, scheurt en barst. Door de opoffering van onze nationale belangen aan de NAVO dreigen we steeds meer betrokken te worden in conflicten, die als gevolg van imperialistische tegenstellingen en avonturen van de diverse NAVO-partners ontstaan.

Wat dit betreft spreekt het conflict tussen Griekenland en Turkije boekdelen.

Bij de laatste gebeurtenissen is bovendien gebleken, dat het fascistische regiem van Griekenland via dit conflict op een geraffineerde manier een zekere erkenning van de overige NAVO-partners wil afdwingen.

Doch alle drogredenen, waarmee het handhaven van betrekkingen met dit door de Amerikaanse NAVO-intriges in het leven geroepen regiem wordt toegepast, zijn in elkaar gestort. Het is noodzakelijk onze actie voor de vrijheid van de Griekse democraten en tegen elke steun vanuit Nederland aan de onderdrukkers van het Griekse volk te versterken.

Een andere hooggeroemde gemeenschap ter vorming van een Europese eenheid is de EEG.

Het wordt duidelijker dan ooit, dat de EEG de trap is waarlangs de Franse en Westduitse imperialisten omhoog klauteren. De vraag is of Nederland door een nog verdere aanpassing aan deze politiek als trede moet fungeren voor uiterst reactionaire kringen.

Wij vinden van niet.

Maar de regering-de Jong en de minister van buitenlandse zaken Luns gaan voort op de ingeslagen weg en de bekwaamheden, kennis, energie van ons land worden te grabbel gegooid en ondergeschikt gemaakt aan imperialistische belangen.

Deze politiek drukt haar stempel op het hele dagelijkse leven in ons land.

Daarom is het nodig om op alle gebieden van het politieke, economische en culturele leven strijd te voeren.

In deze strijd zullen zich de krachten formeren voor het tot stand brengen van een andere regering, die steunt op de nationale, democratische en progressieve krachten van ons volk.

Dit is wat wij al eerder hebben aangeduid als een regering van de arbeidersbeweging op brede, progressieve basis. Voorop staat de actie voor volledige werkgelegenheid en loonsverhoging. Dit vraagstuk wordt door de regering en allerlei aan haar ondergeschikte instanties omhangen met economische beschouwingen.

Dat het hun niet gaat om een werkelijk ernstige analyse blijkt uit het feit, dat elke conclusie — onder welke omstandigheden ook tot stand gekomen — altijd weer hetzelfde luid, n.l. voorzichtig zijn met de lonen.

Wij houden ons bezig met de vraagstukken van de economische ontwikkeling in ons land met het doel de arbeidersklasse, alle werkers, te beschermen tegen de gevolgen van de op vergroting der winsten gerichte politiek van de monopolies.

Daarbij is het volkomen duidelijk, dat internationale factoren een belangrijke rol spelen en voor ons land gevolgen moeten hebben.

Dit geldt ook voor de reeds genoemde devaluatie van het pond sterling.

Veel wordt achter de schermen uitgevochten en voor de mensen verborgen gehouden.

Het is echter zeker, dat de ontwikkelingen rondom het pond sterling en de strijd die er rondom de monetaire en valutakwesties gevoerd wordt, een schok onder de mensen teweeg hebben gebracht en duidelijk maken, dat er geen sprake is van een stabilisatie en een ongeschokt voortkabbelen van het kapitalistische stelsel.

Natuurlijk is er aan theorieën over de economische ontwikkeling geen gebrek. Ze veranderen trouwens van dag tot dag.

De regering gaat bij het spuien van steeds wisselende redeneringen voorop.

Ze kan daarom geenszins als autoriteit gelden.

Trouwens, de politiek van deze regering is zelf een der oorzaken van de kwetsbaarheid van de Nederlandse economie.

Hoe komt het dat de Nederlandse economie op het ogenblik zo kwetsbaar is?

Dit komt door de eenzijdige bindingen en het opgesloten zijn binnen de EEG.

Voor ons land zou juist een zo breed mogelijke ontplooiing van handel en verkeer naar alle zijden, over de gehele wereld, moeten gelden.

Dat is ook in overeenstemming met de historisch gegroeide rol van ons land.

Op het ogenblik is de buitenlandse handel zeer sterk georiënteerd op de EEG-landen en vooral op West-Duitsland.

27 procent van de export gaat naar de Bondsrepubliek.

Dat dit van grote betekenis voor het Nederlandse economische leven is, wordt toegegeven in het halfjaarlijkse rapport van de SER, dat vorige maand verscheen.

Hierin wordt gezegd, dat het onzekerheids-element in de Nederlandse economie groot is door deze bindingen, vooral doordat de conjuncturele ontwikkeling in West-Duitsland zich moeilijk laat voorspellen.

Juist daarvoor heeft onze partij in het verleden herhaaldelijk gewaarschuwd en kritiek geleverd op het beleid van de regering, dat ons land steeds meer bindt aan de EEG en daarom ook bloot stelt aan de invloed, die crisisverschijnselen in deze landen uitoefenen.

VOOR VOLLEDIGE WERKGELEGENHEID EN LOONSVERHOGING

De economische toestand in ons land wordt verder ondergraven door de nu al jaren voortdurende buitensporig hoge defensie-uitgaven.

Dit is één van de belangrijkste oorzaken van de inflatoire ontwikkeling.

Een grote bedreiging vormt de grote concentratie, die steeds meer macht in handen van enkele van de allergrootste monopolies en banken brengt, terwijl allerlei middenstands- en boerenbedrijven en kleine, niet-monopolistische ondernemingen, die een aanzienlijke rol spelen in de Nederlandse economie, in toenemende moeilijkheden komen en kapot worden gemaakt. Dit heeft rampzalige gevolgen, niet alleen voor deze mensen, maar eveneens voor de arbeiders en technische en leidinggevend kaders.

D'66 heeft in ruime mate misbruik gemaakt van de onlustgevoelens juist onder deze lagen van de bevolking — ook van hen die in de grote monopolistische bedrijven werkzaam zijn — en probeert deze te misleiden met een zogenaamde pragmatische, zakelijke aanpak, zonder zich echter tegen de politiek van de monopolies en de regering te richten.

Integendeel, zij steunt die juist.

Het is de taak van onze partij de technisch-wetenschappelijke kaders in deze tijd van het staats-monopolistische kapitalisme duidelijk te maken, dat hun lot verbonden is met dat van de

arbeidersklasse en dat een gemeenschappelijk optreden noodzakelijk is.

D'66 wil hen juist daarvan weerhouden.

Een bijzonder slechte uitwerking op de toestand in ons land heeft de bezuinigingswoede van de regering op twee belangrijke sectoren, de woningbouw en de wegenbouw.

Terwijl de woningnood kwalitatief en kwantitatief voortwoekert, lopen bouwvakkers werkloos rond.

Terwijl versnelde wegenbouw noodzakelijk is in verband met het toenemende verkeer en vooral ook met het oog op de noodzaak van versnelde industrialisatie van gebieden waar thans grote werkloosheid heerst, als het noorden en het oosten, remt de regering een forse aanpak af.

Ten slotte, maar niet in de laatste plaats, wordt het economische leven in ons land in gevaar gebracht door de loonpolitiek van de regering, die gericht is op loonstop en de invoering van een bestedingsbeperking.

Dit heeft in het bijzonder funeste gevolgen voor de industrie, die zich baseert op de binnenlandse afzet.

Wij wijzen de opvatting af, die er van uitgaat dat wat goed is voor de winsten van Philips en Unilever, goed is voor de natie. Het belang van ons land is het belang van de werkende bevolking, van de overgrote meerderheid van het volk.

Daarvoor treden wij op.

Daarom moet er met alle energie gestreden worden voor volledige werkgelegenheid en voor loonsverhoging.

In de strijd voor werkgelegenheid is het nodig, dat eigen vormen van activiteit van ontslagenen en van diegenen, die met ontslag worden bedreigd, worden gevonden.

In Twente is een actie-comité gevormd uit textielarbeiders. Thans zijn in Limburg door de bevolking, die wordt bedreigd door de mijnsluitingen, de eerste stappen tot actie gezet. Juist met het oog op het gebruik van werkloosheid om loondruk uit te oefenen, zal het nodig zijn de solidariteit van de werkenden met de werklozen te organiseren en in acties tot uitdrukking te brengen.

Van de vakbeweging moet worden geëist, dat ze actiever zal optreden tegen ontslagen en de dreiging daarmee.

Het is absoluut onvoldoende, dat thans vakbondsbestuurders zich alleen bezig houden met afvloeiingsregelingen, terwijl niets ondernomen wordt tegen de regeringspolitiek en het wanbeleid van ondernemers.

In de CAO's moeten bepalingen worden opgenomen, die de

werknemers beschermen tegen ontslag en hun sociale rechten garanderen.

De uitkeringen aan de werklozen zullen moeten worden verhoogd en aangepast aan de werkelijk betaalde lonen, waarover premie wordt betaald.

Er moet een einde komen aan de huidige willekeur bij de hantering van de dagloonbesluiten.

Er moet tevens stelling genomen worden tegen pogingen om langdurig werklozen murw te maken en te demoraliseren.

OPLOSSING VOOR JEUGDWERKLOOSHEID

Het komt nu voor, dat werklozen, jonge mensen in de kracht van hun leven, gedwongen worden op straffe van inhouding van hun uitkering, te werken in werkplaatsen voor mindervaliden.

Er moet opgetreden worden tegen in deze tijd van mechanisatie mensonwaardige arbeid in het kader van aanvullende werken.

Wij eisen **VOLWAARDIG WERK** tegen **VOLWAARDIG LOON**.

In de stellingen ter voorbereiding van dit congres hebben wij nog maar een eerste begin gemaakt met het aan de orde stellen van de strijd tegen de jeugdwerkloosheid.

In verschillende delen van ons land komt thans weer veelvuldig het verschijnsel voor, dat jonge mensen na het volbrengen van hun studie niet aan de slag komen.

Dit is onderwerp geweest van een succesvolle bijeenkomst en demonstratie, die door het ANJV in Deventer is gehouden aan het eind van november.

Het is noodzakelijk om alle steun te geven aan het daar opgestelde program voor oplossing van de jeugdwerkloosheid.

Van de regering eisen we dat zij een einde maakt aan de werkloosheid.

Het is in de macht van de regering om dit te doen.

Als eerste maatregelen zijn nodig de opheffing van de beperkingen op woning- en wegebouw en het onmiddellijk stopzetten van de afbouw van de mijnen in Limburg.

Onze partij stelt voor, dat er een werkgelegenheidsfonds wordt gevormd, waarvan de gelden worden bijeengebracht uit een gedwongen lening bij de grote bezitters.

Wij wijzen resoluut alle redeneringen af, waarbij de werkloosheid wordt verdedigd met het argument dat er automatisering en mechanisering plaats heeft.

Technische vooruitgang met snel stijgende arbeidsproductiviteit kan en moet juist tot gevolg hebben dat de werkdag wordt verkort, de pensioengerechtigde leeftijd wordt verlaagd en de vakanties worden verlengd.

Bij de huidige toename van het werktempo, waarbij steeds grotere eisen worden gesteld van fysieke en psychische aard, en de afstand tussen woonplaats en bedrijf steeds groter wordt, worden dit thans sociale eisen van de eerste orde.

Terzelfdertijd mag geen moment gearzeld worden de strijd voor loonsverhoging te voeren en wat minister Roolvink vrije loonpolitiek belijft te noemen, te ontmaskeren.

In feite handhaaft hij zijn positie om door dictatoriaal ingrijpen een forse loonsverhoging te voorkomen.

Daarbij geeft hij vooraf orders, waaraan de uitkomsten van de CAO-onderhandelingen moeten voldoen.

Wat minister Roolvink wil is heel duidelijk geworden uit zijn toelichting op de begroting van sociale zaken.

Het gaat om een aanpassing van de loonvorming aan de toestand op de arbeidsmarkt.

Grofweg gezegd komt het hierop neer: handhaving van de werkloosheid om daarvan gebruik te maken teneinde alle CAO-onderhandelingen onder druk te zetten.

Het betekent vrijheid voor de ondernemers om de vakbonds-onderhandelaars nog meer de duimschroeven aan te zetten. Zij willen in de CAO's geen noemenswaardige verbeteringen aanbrengen, terwijl in de bedrijven verder aan tarieven, toeslagen e.d. wordt geknaagd.

Naar onze mening moet de eis gesteld worden, dat bij de CAO-onderhandelingen een loonsverhoging tot stand komt, waardoor een verbetering van de toestand in de arbeidersgezinnen zal optreden, rekening houdende met de komende prijsstijgingen, premiestijgingen, huurverhoging en andere lastenverzwaringen.

Dat daarvoor strijd noodzakelijk zal zijn, laten de onderhandelingen over de metaal-CAO al zien, waarbij de ondernemers, geruggesteund door de regering, niet verder wilden gaan dan 3,4 pct.

Dit is te weinig en kan noch een leidraad zijn bij de houding van de metaalarbeiders, noch voor de arbeiders in de andere bedrijfstakken.

Gezien de te verwachten en noodzakelijke strijd is het verheugend, dat vooral in de laatste jaren sinds ons 21ste congres sprake is van een groeiende eenheid van optreden tussen communisten, socialisten en gelovige arbeiders. Veel van wat voortvloeide uit het anti-communisme binnen de arbeidersbeweging is ongedaan gemaakt.

EÉN STRIJD BARE EN EENS GEZINDE VAKBEWEGING

Veel van het onderlinge wantrouwen is weggenomen, in het bijzonder ook door onze stellingname inzake de vakbeweging en de noodzaak van eenheid van vakbeweging in het NVV. Dat wil niet zeggen, dat het anti-communisme in de vakbeweging is verdwenen en niet nog herhaaldelijk, vooral op het moment van strijd, de kop opsteekt.

Er zijn nog steeds verstokte anti-communistische functionarissen in de vakbeweging, die ten koste van alles hun scheuringsactiviteit willen voortzetten, waarbij zij speculeren op een zekere achteloosheid ten aanzien van dit optreden.

Het is niet onze taak ons te mengen in de interne vakbondsvraagstukken.

Wij willen ons verre houden van het voorschrijven van een gedragslijn op dit gebied.

Dit neemt niet weg, dat we kritiek moeten leveren op die punten, die door anti-communistische elementen worden gebruikt om het tot stand komen van eenheid van vakbeweging te belemmeren en die daarmee de arbeidersbeweging in haar strijd tegen de monopolies ontkrachten.

Zo willen zij doen geloven, dat de communisten allerlei geheimzinnige plannen uitwerken om hun politiek aan de vakbeweging op te leggen.

Wij willen nogmaals onderstrepen, dat in het NVV alle werknemers, ongeacht politieke overtuiging of religie, lid moeten kunnen zijn.

Wij achten het uiterst schadelijk als binnen de vakbeweging

partij-politieke vraagstukken worden uitgevochten, zoals dat in feite gedaan wordt door een aantal rechtse vakbondsbestuurders.

Soms steken redeneringen de kop op, dat communisten in de vakbeweging zouden willen werken ter wille van het bemachtigen van posities.

Zo langzamerhand kan toch bekend worden geacht, dat men de baantjesjagers niet bij de communisten moet zoeken, van wie velen door hun houding in het belang van de arbeiders zonder aarzelen hun 'baantje' op het spel zetten.

Dat neemt echter niet weg, dat velen in de vakbeweging zich afvragen wat bepaalde per advertentie verworven functionarissen, die zich nogal vasthechten aan hun positie, voor betekenis hebben in de belangenstrijd.

Onze mening is, dat de vakbeweging, d.w.z. de leden zelf, over het werk van bestuurders moet oordelen en ze moet verkiezen. Er zijn vele goede sociaal-democratische vakbondsbestuurders, in bonden en bedrijven, die ten volle het vertrouwen verdienen dat hun wordt gegeven.

Waarom zou de samenwerking die zich thans ontwikkelt tussen sociaal-democratische, communistische en gelovige vakbondsmensen, niet verder worden uitgebreid, binnen het NVV? Dat lijkt ons thans noodzakelijk.

Dat is in overeenstemming met de vakbondsdemocratie. Men kan niet voorbijgaan aan het feit, dat de laatste tijd juist over het probleem van de vakbondsdemocratie veel in het openbaar gesproken wordt.

Herhaaldelijk wordt aangetoond, dat daar veel aan mankeert, dat de afstand tussen leden en leiding groter wordt en dat de leden te weinig gehoord worden over de in te nemen standpunten, in het bijzonder bij het afsluiten van collectieve arbeidsovereenkomsten.

Hierdoor ontstaat de toestand, dat de vakbondspolitiek aan de top wordt vastgesteld en vaak in geheime onderhandelingen met de ondernemers.

Het kan niet anders of als gevolg daarvan moet er een vertrouwenscrisis ontstaan tussen leden en leiding in het NVV. Daarbij komt nog, dat door allerlei wetenschappelijke medewerkers in dienst van de vakbeweging vaak theorieën worden opgesteld.

Daar is op zichzelf niets tegen.

Het is zelfs noodzakelijk, dat academisch gevormde medewerkers in de arbeidersbeweging hun kennis ten dienste stellen om

de strijd van de arbeidersbeweging te ondersteunen.

Het is daarentegen volstrekt overbodig, dat via theorieën, geboren in de vakbewegingskantoren, steun wordt verleend aan de regeringspolitiek.

De regering en de monopolies hebben zelf mensen genoeg om drogredenen te verzinnen om hun politiek aan de man te brengen.

De praktijk heeft geleerd, dat een strijdbare, eensgezinde vakbeweging nodig is.

De groeiende samenwerking binnen de vakbeweging, de bedrijven en in ondernemingsraden en kernen, is van beslissende betekenis.

Zij vormt de grote stimulans voor de eenheid van de arbeidersbeweging, als voornaamste macht tegenover de monopolies. Behalve de vraagstukken van werkgelegenheid en loonsverhoging vragen nog andere belangrijke sociale problemen onze aandacht.

In het bijzonder geldt dit de positie van de bejaarden. Het zou naar onze mening nodig zijn, dat de vakbeweging zich ook actiever met hun problemen bezig houdt.

Hoewel een aantal bejaardenorganisaties zeer actief is, hebben zij toch slechts een beperkte mogelijkheid van optreden.

Dit wordt door de regerende kringen misbruikt.

Terwijl de burgerlijke politici zemelen over de welvaartsstaat, stijgt de nood der bejaarden.

De voornaamste oorzaken daarvan zijn de te lage AOW-uitkeringen, de weigering tot nu toe om een werkelijke vakantie-toeslag uit te keren en het door de indexering achteraf steeds achterop blijven van de AOW-uitkeringen bij de loonstijging, laat staan bij de prijsstijgingen.

Daardoor lopen de bejaarden als het ware een dubbele achterstand op t.a.v. de prijsverhogingen.

Wij willen hier onze eis herhalen, dat als eerste stap tot verdere verbetering de AOW-uitkering moet worden opgetrokken tot het minimumloon en dat een jaarlijkse vakantie-uitkering wordt gegeven.

Het tekort aan huisartsen, vooral in de grote steden, wreekt zich vooral op deze groep uit de bevolking, die in feite extra medische hulp behoeft.

Een toppunt van onrechtvaardigheid is, dat Roolvink nu met het voorstel komt de bejaarden te laten bijbetalen voor verpleging in verpleegtehuizen en ziekenhuizen.

Het is wel kentekenend voor het beleid van deze minister van

sociale zaken, dat hij het door de VVD zo gepropageerde eigen risico het eerst wil doorvoeren op kosten van de sociaal zwaksten.

Onze partij zal al haar mogelijkheden benutten om de strijd aan te binden voor een ingrijpende verbetering in de toestand van de bejaarden in ons land.

SAMENWERKING VAN ALLE WERKERS VAN HOOFD EN HAND

Als wij spreken over de belangenbehartiging van de arbeidersklasse, dan denken wij daarbij niet alleen aan de industrie-arbeiders, maar aan de arbeidersklasse in haar breedste samenstelling, d.w.z. aan allen, die met werken hun brood verdienen — beambten, technici, intellectuelen en kunstenaars, — en die bedreigd worden en in de verdrukking geraken als gevolg van de regeringspolitiek. Het is nodig, dat onze partij zich beter inwerkt in de vraagstukken van deze groepen van de arbeidersklasse en optreedt voor hun belangen.

Hiervan slechts enkele voorbeelden.

De studenten kampen met een besnoeiing, die door de minister van onderwijs op de studietoelagen wordt toegepast. Voor wetenschapsmensen bestaat geen werkelijke vrijheid van onderzoek.

Ze zijn gedwongen zich te binden aan de monopolies, waarbij zij bij hun werk gebonden worden aan de ijzeren discipline van de onderneming.

Weer andere wetenschappelijke werkers kampen met voortdurend geldgebrek, slechte outillage van laboratoria en inkrimping van hun werkmogelijkheden, met name in overheids- en semi-overheidsinstellingen.

Aan beeldende kunstenaars wordt het bestaansrecht als zodanig vrijwel onmogelijk gemaakt.

De contra-prestatieregeling stelt hen niet in staat om zelfs maar het minimumloon te halen.

Kunstwerken, die in het kader van deze regeling bij de overheid zijn terechtgekomen, worden uiteindelijk voor veel hoge-

re bedragen verzekerd dan waarvoor de overheidsinstanties ze hebben verworven.

Op deze manier accumuleert de overheid voor een grote waarde aan kunstwerken, op kosten van het armoe-bestaan van kunstenaars.

Nu zijn de leraren het mikpunt geworden van deze regering. Op hen, die voor overvolle klassen topprestaties hebben geleverd en die bij het bijhouden van de nieuwste wetenschappelijke en technische gegevens extra-inspanningen moeten leveren, wordt thans een aanval gedaan, die zowel hun inkomen als hun werkmogelijkheden raakt.

Zo is de positie van de arbeidersklasse in haar breedste samenstelling anno 1967—68.

Het is gelukkig niet alleen maar een beeld van uitplundering, maar vooral ook van verzet.

Onze partij zal zich inspannen om al deze in beweging zijnde en zich tegen de regeringspolitiek richtende krachten, tot onderlinge solidariteit en tot gemeenschappelijk optreden te brengen.

DAADKRACHTIG OPTREDEN VAN GEMEENTEBESTUREN TEGEN REGERINGSPOLITIEK

Het is niet nodig om na het vele dat we in de afgelopen jaren sinds het vorige congres gedaan hebben ten aanzien van het gemeenteraadswerk, hier nogmaals uitvoerig op in te gaan. We kunnen constateren, dat op dit terrein van de partij-activiteit belangrijke resultaten zijn geboekt.

Hierbij doel ik niet alleen op het werk van de communistische wethouders in Amsterdam en in de provincie Groningen, die binnen de beperkte mogelijkheden en de beperkte verantwoordelijkheid binnen de colleges van B. en W. gedaan hebben wat mogelijk was.

Het gaat vooral om de verbetering in de oriëntatie van ons gemeenteraadswerk, waarover we op ons vorig congres hebben gezegd, dat we de gemeenteraden niet zagen als een arena, waarbinnen de tegenstellingen van algemeen politieke aard worden uitgevochten.

Het was ten tijde van het 21ste congres reeds duidelijk, dat de gemeenten steeds meer in de verdrukking zouden komen als gevolg van de regeringspolitiek en dat het verzet daartegen van de zijde der gemeentebesturen moest groeien.

Sindsdien is de financiële nood van zowel de grote als de kleine gemeenten verder gestegen.

Thans eisen de regering en de minister van binnenlandse zaken van de gemeenten, dat zij, nog meer dan voorheen het geval reeds was, de kosten voor openbare voorzieningen zullen afwentelen op de werkende bevolking.

Zij dwingen de gemeentebesturen daartoe door ze voor een soort faillietpositie te plaatsen als gevolg van een veel te geringe regeringsbijdrage. Het is thans nodig om aan te dringen op een demonstratiever en daadkrachtiger optreden van de gemeentebesturen tegen de regeringspolitiek.

Zij zullen daarbij ongetwijfeld kunnen steunen op de bevolking. Bovendien is het duidelijk, dat de positie en de houding van de gemeenten en vooral van de grote gemeenten, van een dergelijke doorslaggevende betekenis is, dat deze door geen enkele regering kan worden genegeerd en getrotseerd.

Voorals is ze steunt op de sympathie van de publieke opinie. Primair is voor ons — en daarbij gaat het om het belang van de gemeenten — om strijd tegen de huidige politiek van de regering ten aanzien van de gemeenten te voeren.

De gemeentebesturen kunnen bij hun optreden volledig op de steun en de initiatieven van de communisten rekenen.

DE CRISIS IN DE ANDERE PARTIJEN

Er is een crisistoestand ontstaan in de partijen, die zich in de na-oorlogse jaren geheel hebben gebaseerd op de NAVO-politiek.

Deze crisis is aan de dag getreden in de uitslagen van de laatste verkiezingen en deze uitslagen zelf hebben op hun beurt weer geleid tot een verdieping van de tegenstellingen en het ontstaan van diepe scheuren in deze partijen.

Daarbij trad een nieuwe partij op, D'66, als afsplitsing van rechtse elementen.

De verkiezingsuitslagen geven een beeld van de politieke verschuivingen onder de massa.

Als we de Tweede Kamer-verkiezingen van 1967 vergelijken met die van 1963 dan zien we, dat de KVP in percentage is teruggelopen van 31,9 procent naar 26,5 procent.

Ofschoon het aantal stemmers als gevolg van de verlaging van de kiesgerechtigde leeftijd met omstreeks tien procent toenam, verloor de KVP 171.000 stemmen.

De PvdA ging over dezelfde periode terug van 28 procent naar 23,5 procent.

Zij verloor 133.000 stemmen.

De ontwikkeling ten aanzien van de PSP toont een sterke en snel voortgaande aftakeling.

Het republikeinse strouwtje, dat rondom de Provinciale Staten-verkiezingen van 1966 was aangestoken, doofde snel en sindsdien is haar invloed gehalveerd.

Bij de verkiezingen in Helmond heeft zij geen enkele rol meer gespeeld.

De CPN boekte sinds de Tweede Kamer-verkiezingen van 1963 een vooruitgang van 2,8 naar 3,6 procent; op onze partij werden 74.600 stemmen meer uitgebracht, zodat het totale stemmenaantal 248.000 bedroeg.

In Amsterdam steeg het percentage in dezelfde tijd van 12,2 naar 14,7.

Beerta werd na Finsterwolde de tweede gemeente met een absolute meerderheid van communistische stemmen

De laatste verkiezingen in Helmond hebben aangetoond, dat er een toenemend vertrouwen is in de politiek van onze communistische partij onder de werkers van ons land.

Wij moeten echter zelf kritisch vaststellen, dat de vergrote invloed van onze partij onder de massa onvoldoende tot uitdrukking is gekomen in de groei van de partij.

Dit is voornamelijk te wijten aan organisatorische tekortkomingen.

Sinds de verliezen van de huidige en vroegere regeringspartijen zo duidelijk en voor hen zo pijnlijk zijn gebleken, is een grote campagne op touw gezet om de reële ontwikkeling te verbergen en een vervalst beeld op te hangen van stemmingen, ideeën en inzichten, die leven onder de Nederlandse bevolking.

Daarbij spelen allerlei opiniepeilingen een rol, die gezien de werkelijkheid de lachwekkendste resultaten opleveren, — in het bijzonder ten aanzien van onze partij —, vooral omdat deze mateloos worden opgepijpt over radio en televisie en fi-

guren als Schmelzer en Den Uyl zich lenen tot commentaren op deze volkomen fictieve gegevens.

Er is nu een hele veldtocht van allerlei rechtse en pseudo-linkse elementen tegen het kiesstelsel van evenredige vertegenwoordiging en voor de invoering van een districtenstelsel.

Zo nieuw is dit nu ook al weer niet, want enkele jaren geleden reeds kwam de huidige KVP-radicaal Cals op dit idee.

Eveneens wordt heftig gedebatteerd over het huidige partijstelsel in ons land.

De onmacht van de burgerlijke politici is ook in deze discussie duidelijk tot uiting gekomen.

Ondanks hun geroep om nieuwe partijformaties aan de rechterzijde zijn zij tot nu toe niet in staat gebleken om zelfs op dit gebied maar iets te presteren. Hier spelen baantjesjagerij, onderlinge haat en nijd en tegenstellingen een belangrijke rol. Wij communisten moeten de mensen steeds de waarheid voorhouden en deze gehele demagogische campagne doorbreken. Wij moeten zeggen waar het werkelijk om gaat.

Diegenen, die de KVP de rug hebben toegekeerd, en ook de PvdA, hebben dat niet gedaan omdat ze kritiek hadden op de evenredige vertegenwoordiging of een ander kiesstelsel wilden. Zij hebben hiermee hun kritiek geuit op de NAVO-politiek. Ze hadden genoeg van een rechtse politiek en van die leiders in de PvdA, die sinds de Tweede Wereldoorlog niets deden dan daaraan toegeven.

Dit is de kern van de zaak en niets anders.

D'66, die met een geweldige bombarie als de grote vernieuwer werd voorgesteld, heeft al heel snel laten zien, dat het hier gaat om een uiterst rechtse groepering. Dit blijkt in het bijzonder uit de standpunten, die ze in de Tweede Kamer heeft ingenomen.

Zij was voor de aanschaf van nieuwe straaljagers, voor vermindering van het aantal woningwetwoningen, ze was het eens met de opzet van de begroting van Witteveen, ze richtte zich tegen staatsdeelneming in de olie-exploitatie en achtte de werkloosheid aanvaardbaar, als het de arbeiders maar duidelijk werd gemaakt waarvoor die moest dienen . . .

Het gaat erom een werkelijk alternatief te geven voor de politiek van de monopolies, zoals die nu wordt doorgevoerd door de regering-de Jong.

Daarbij staat voorop, dat er een politiek noodzakelijk is, die ons zal bevrijden van het door de Verenigde Staten in het kader van de NAVO opgelegde juk.

Actie's tegen het generaalsbewind

Hulpactie's voor Vietnam

Dit zal beantwoorden aan de nationale onafhankelijkheidsdrang, die zich ontwikkelt en die tot uiting komt in een toenemend anti-Amerikaans verzet.

Het feit, dat de kiezers zich van de NAVO-partijen afwenden, verscherpt de crisis waarin deze partijen verkeren en die haar wortels heeft in de toenemende imperialistische tegenstellingen.

Het is daarom onvermijdelijk, dat als gevolg daarvan de onderlinge strijd in deze partijen zal toenemen en zich zal verheugen.

Zij zal toenemen, ondanks alle gelijk tijdens de PvdA- en KVP-congressen.

Dit is de werkelijkheid, die achter een schijnbaar onontwarbare chaos schuilgaat.

MONOPOLIES VREZEN VERZET VAN DE MASSA'S

Er zijn allerlei politieke duisterlingen, die hun praktijken alleen maar met succes denken te kunnen vervullen in een situatie van verwarring en proberen de toestand door hun optreden steeds verder te vertroebelen.

Zo werken thans allerlei bedriegers en agenten van het grootkapitaal met verschillende schijn-wetenschappelijke en schijnradicale leuzen.

Zij willen de bestaande toestand benutten om de greep van de monopolies op de macht in ons land te versterken.

Hun haastige en haast paniekerige optreden is te verklaren uit het feit, dat zij beseffen dat hun tijd, gezien het verzet onder de bevolking, beperkt is.

Zij zijn bezig grote plannen te ontwikkelen tot verdere uitplundering van de werkende bevolking.

Zij willen een wijziging van de kieswet doorzetten, zo mogelijk nog voor de volgende verkiezingen.

Niet uit democratische overwegingen, maar om de dictatuur van de concerns te verscherpen in een periode dat ze zelf verwachten — en terecht — dat de massa's in beweging zullen komen tegen hun plannen.

Zij willen van de evenredige vertegenwoordiging af, om deze

verworvenheid van de strijd der arbeidersbeweging voor algemeen kiesrecht ongedaan te maken en daarmee de arbeidersbeweging en in het bijzonder onze partij zetels in het parlement te ontroven door kieszwendel.

Tevens willen zij de mogelijkheid wegnemen, dat het parlement zou kunnen worden benut door de nationale en anti-monopolistische krachten.

De concerns zetten hun concentratie ook voort op het gebied van de dagbladpers.

Zij kopen bij bosjes kranten op om ze voor hun doeleinden gelijk te schakelen.

De elementen, die streven naar een autoritair bewind in ons land, roeren zich in allerlei partijen.

D'66 treedt daarvoor openlijk op, o.a. met haar plan voor een gekozen minister-president met absolute volmachten, zonder gebonden te zijn aan het parlement.

De KVP steunt door dik en dun de regering-de Jong, die zelf een wijziging van de Kieswet en de Grondwet in het vooruitzicht stelt.

De zogenaamde radicalen van het type Bogaers weren zich geducht voor de invoering van een districtenstelsel en roepen om stembusakkoorden over de samenstelling van de regering en haar program.

Dit komt neer op de gaullistische referendumzwendel, waarbij een regering, die zich valselijk beroept op volmachten, die ze van de kiezers heeft gekregen, een alleenheerschappij met negeren van het parlement kan doorvoeren.

In plaats dat de gang van zaken in Frankrijk een waarschuwing is, juist voor rechtse sociaal-democraten, gaan dezen voort ook van hun zijde een wijziging van het kiesstelsel en invoering van het districtenstelsel te bepleiten.

De mogelijkheden om deze reactionaire plannen te doorkruisen zijn groot.

Want de opstellers van deze plannen zijn onderling ook weer sterk verdeeld.

Hun ideeën zijn in tegenspraak met de voortlevende anti-fascistische en democratische gevoelens in ons volk en vooral ook onder de jeugd.

Deze gevoelens zijn in de afgelopen jaren herhaaldelijk onweersstaanbaar duidelijk tot uiting gekomen.

Hierbij is de ontwikkeling onder de gelovigen van grote betekenis.

Dit blijkt vooral onder de katholieke massa's, temeer waar de

geestelijkheid naar moderne, op zelfstandigheid gerichte hervormingen zoekt.

Deze veranderingen worden onderstreept door het feit, dat de kerk niet langer de katholieken bindt aan de KVP, maar de partijkeuze overlaat aan de gelovigen zelf.

Het kan niet anders of hierbij speelt het gegroeide verzet onder gelovigen tegen de politiek van de KVP een grote rol. De zogenaamde christen-radicalen proberen daarvan gebruik te maken, maar zij treden alleen op als belangengroep van een ander deel van de bourgeoisie of vechten voor eigen verloren gegane ministerzetels.

In elk geval zal hun optreden voor de arbeiders geen positieve betekenis hebben.

Inmiddels is gebleken, dat in gelovige kringen, vooral onder de katholieken, de discussie over Marx en het marxisme zich ontwikkelt.

Dat wil zeggen, dat polemiek en praktische samenwerking in vraagstukken van gemeenschappelijk belang mogelijk zijn.

Het merkwaardige hierbij is, dat nu de rechtse sociaal-democraten het marxisme als behorend tot een verleden tijd hebben afgezworen, in gelovige progressieve kringen Marx wordt ontdekt.

Wij beschouwen dit niet alleen als van belang voor onze eigen partij, doch ook als een nieuwe impuls voor de groei van de progressieve krachten in ons land.

EINDE VAN ILLUSIES

In de PvdA werkt thans de desillusie door over de Amerikaanse politiek, die aanvankelijk, direct na de oorlog, zekere voordelen voor ons land leek op te leveren. De rechtse sociaal-democratische leiders hielden ons dat tenminste steeds voor.

Zij verdedigden de Amerikaanse NAVO-politiek met als argument, dat het 'vrije Westen' moest worden verdedigd. Nu blijkt, dat de NAVO zelf de grootste gevaren voor de vrijheid opwekt, zoals in Griekenland opnieuw gebleken is. De Verenigde Staten werden voorgesteld als een bolwerk van de democratie.

De revolutionaire opstandige beweging van de negers tegen rasdiscriminatie en sociale tenachterstelling laat zien hoe vals deze voorstelling van zaken was.

Er wordt nu hardhandig een einde gemaakt aan talrijke na de oorlog gekoesterde illusies: over klassenvrede, dat het niet langer nodig zou zijn strijd te voeren voor hoger loon, dat alles prachtig zou worden geregeld in de SER en in de Stichting van de Arbeid, dat werkloosheid voorgoed tot het verleden behoorde.

Inderdaad hebben deze opvattingen van de rechtse sociaaldemocraten een tijd lang remmend gewerkt op de strijd, wat tot gevolg heeft gehad dat wat de loonvorming betreft er niet uitgehaald werd wat er in zat, gezien de enorme winsten van de monopolies.

De bedrijfssluitingen van de afgelopen maanden hebben aangetoond, dat het kapitalisme geen zier beter is geworden dan vroeger.

Nu onder de socialisten het inzicht rijpt in het volkomen vastlopen van de PvdA-politiek en zij een strijdbaarder houding aannemen tegenover de regeringspolitiek en de kritiek op de agressieve Amerikaanse politiek juist onder hen toeneemt, zit de PvdA met de brokken.

Het PvdA-congres heeft op de vragen waar de socialisten thans voor gesteld zijn, echter geen antwoord kunnen geven. Er werd gesproken over partijvorming, over wijziging van het kiesstelsel, maar over de kern van de zaak, de noodzakelijke strijd tegen de regering-de Jong werd gezwegen.

Toch drong op het PvdA-congres iets door van datgene wat onder de socialisten leeft.

Dat was met twee vraagstukken zeer duidelijk het geval, namelijk inzake Vietnam en de NAVO.

Juist bij het debat over deze vraagstukken bleek hoezeer de standpunten die onze partij van meet af aan heeft aangenomen, doorwerken.

Er was een grote minderheid voor de terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Vietnam.

Hoe groot de betekenis is van de strijd van een volk, dat onwankelbaar vecht tegen de Amerikaanse inmenging, is door het optreden van het Vietnamese volk zeer duidelijk aangetoond.

Door de strijd van dit kleine volk zijn miljoenen, ook in ons land, de ogen geopend voor de rol die de Verenigde Staten spelen.

In Amerika zelf is onder invloed van de successen van het bevrijdingsfront een grote beweging ontstaan tegen de politiek van Johnson, die niet alleen internationaal, maar ook in zijn eigen land steeds meer geïsoleerd komt te staan.

Op het PvdA-congres bracht een eveneens zeer aanzienlijke minderheid zijn bezorgdheid tot uiting over de ontwikkeling van de NAVO.

In hun poging om de oppositie tegen de NAVO-politiek binnen de PvdA onder de duim te houden, traden op het PvdA-congres rechtse figuren op als verdedigers van de NAVO met als argument, dat deze nodig zou zijn om ons te beschermen tegen West-Duitsland.

Dit laat op zichzelf al zien hoe groot de beduchtheid in sociaal-democratische kring is voor de politiek van Bonn, waar nota-bene de SPD-er Brandt minister van Buitenlandse Zaken is.

Het is echter onjuist om op zo'n manier de NAVO te verdedigen, daar West-Duitsland de NAVO juist gebruikt heeft om zich opnieuw te bewapenen.

Als lid van de NAVO heeft West-Duitsland zich opgewerkt tot de sterkste militaire macht in Europa; de generaals van de Wehrmacht zetelen nu als commandanten van de NAVO-strijdkrachten in de Nederlandse provincie Limburg.

Bij een toenemend anti-Amerikaans verzet en de wil om op te treden tegen het Westduitse militarisme gaat het thans om het stellen van een realistisch perspectief inzake het buitenlandse beleid, uitgaande van wat in ons eigen land, gezien de krachtsverhoudingen, te bereiken is.

Een politiek van staatkundige neutraliteit is thans meer dan ooit geboden.

Daartoe is het allereerst noodzakelijk, dat vreemde bases van ons grondgebied verdwijnen, zoals de Westduitse basis in Budel en de Amerikaanse atoombases.

Het defensiebudget moet omlaag; er mag niet langer worden afgegaan op vanuit het buitenland gedicteerde bewapenings-eisen.

In de stellingen ter voorbereiding van dit congres is reeds duidelijk uiteengezet, dat we als het uiteindelijke resultaat van zo'n politiek van neutraliteit het uittreden van Nederland uit de NAVO zien.

De grote vraagstukken van deze tijd zijn thans volop in discussie. Wij nemen aan deze discussie deel, maar het gaat vooral om actie en om het tot stand brengen van een gemeenschappelijk optreden.

Direct aan de orde is actie voor loonsverhoging, voor vrede in Vietnam door het vertrek van de Amerikaanse troepen, tegen het Duitse militarisme en zijn overheersingsdrang, voor de verdediging van de democratie, d.w.z. voor het huidige systeem van evenredige vertegenwoordiging. Door deze strijd zullen grote overwinningen geboekt kunnen worden.

Zo zal tevens de weg gebaad worden voor de oplossing van andere vraagstukken binnen de arbeidersbeweging.

Want ook wij erkennen, dat er inderdaad iets mankeert aan het partijstelsel in ons land.

Wij benaderen dit vanuit een klassestandpunt.

De rechtse partijen vertegenwoordigen de kapitalistische klasse of delen daarvan.

Als de huidige leiders van die partijen zich willen hergroeperen in nieuwe partijformaties of zich radicaal willen noemen, dan verandert dat principieel nog niets aan de zaak.

Voor de arbeidersbeweging geldt, dat zij moet zoeken naar wegen om de huidige verdeeldheid van haar partijen op te heffen.

Op het ogenblik zien wij overal concentratieprocessen. Dat doen de banken, de metaalconcerns, de chemische bedrijven.

Er is een concentratie aan de gang in de dagbladders.

De monopolies dringen aan op een concentratie van de rechtse partijen.

Daartegenover is een concentratie van de arbeidersbeweging noodzakelijk.

Zij moet de wegen vinden tot de hereniging tot één arbeiderspartij.

Wij zien dit als een proces dat zal voortkomen uit het gemeenschappelijke optreden en uit de samenwerking in de vakbeweging.

Al is de hereniging van de arbeiderspartij niet een zaak, die van vandaag op morgen voltrokken kan worden, toch zal thans

reeds de discussie daarover gevoerd moeten worden, omdat dit een perspectief kan zijn voor allen, die thans in beweging zijn en zoeken naar uitwegen uit de ontstane toestand.

Mocht de hereniging in één arbeiderspartij een paar jaar geleden nog onwaarschijnlijk geklonken hebben, de huidige kameradschappelijke samenwerking tussen communisten, socialisten en gelovigen, in de vakbeweging, in bedrijven, in buurten en ook in gemeenteraden, laat zien dat het hier om een reëel perspectief gaat.

Bovendien leert de strijd, dat eenheid het doeltreffendste wapen is om de reactie terug te dringen.

DE INTERNATIONALE COMMUNISTISCHE BEWEGING

Wat de internationale communistische beweging betreft, kunnen we kort zijn, gezien wat daarover al in de stellingen ter voorbereiding van dit congres staat en wat gezegd en geschreven is in de afgelopen tijd, vooral ook rondom de viering van de Oktober-revolutie.

Onze opvattingen zijn duidelijk en worden, gezien de discussie die in de ledenvergaderingen heeft plaats gehad, door de partij gedragen.

Het is verheugend, dat er thans een krachtige opleving plaats vindt van het marxisme-leninisme in de internationale communistische beweging.

Dit is gebleken in de loop van de internationale discussie en uit standpunten van partijen, die optreden voor eenheid op grondslag van volstrekte erkenning van de leninistische autonomie der partijen.

Ook onze partij treedt daarvoor op.

Een nieuwe opbloei van het marxisme-leninisme kan naar onze mening uitsluitend bereikt worden langs de weg van evolutie binnen de communistische partijen, die uit de Communistische Internationale en uit de verzetsbeweging tegen het Duitse en Japanse fascisme tijdens de Tweede Wereldoorlog en de anti-koloniale strijd zijn voortgekomen.

Daarom willen wij geen breuk, met wie dan ook binnen de internationale communistische beweging.

Het vraagstuk van de strijd tegen revisionisme en dogmatisme is een zaak van elke partij afzonderlijk.

De manier waarop dit moet gebeuren, moet door elke partij zelf worden vastgesteld.

Dit kan niet gebeuren door middel van een internationale conferentie.

Integendeel.

Deze zou onder de huidige omstandigheden tot geen enkele oplossing van vraagstukken leiden, maar slechts de toestand verscherpen en kunnen leiden tot scheuring en fractievorming. Onze partij treedt op voor een openbare, wetenschappelijke discussie over de vraagstukken, waarvoor de internationale communistische beweging staat.

Wij hebben naar ons vermogen in de laatste jaren deel genomen aan de discussie.

Onze partij is van mening, dat het dringend noodzakelijk is de solidariteit op te voeren met de volken en partijen, die door het imperialisme worden bedreigd.

Wij denken hierbij in het bijzonder aan Vietnam, aan Indonesië en onze zusterpartij de PKI en ook aan Cuba, dat voortdurend met aanvallen uit Amerika wordt belaagd.

Het is voor onze partij nodig om kennis te nemen van alles wat er in de wereld gebeurt en van de successen, die er in de revolutionaire strijd elders worden behaald.

Juist omdat dit een bron van inspiratie betekent voor alle werkelijk strijdbare mensen in ons land.

Hoezeer het imperialisme zijn agressiviteit en onderdrukkingswoede ook ten toon moge spreiden, toch is dit niet het kenmerk van de huidige ontwikkeling.

Het is van enorme betekenis, dat juist in de bolwerken van het imperialisme de opstandigheid groeit en de grootste massabewegingen plaats vinden.

De strijd van de negers in de Verenigde Staten is niet zozeer een strijd tegen rassisme als wel een heftig verzet van het armste en meest uitgebuite deel van het proletariaat van Amerika. In West-Duitsland is niet alles even zwart als de nazi-generaals en de revanchisten.

Er ontplooit zich een beweging tegen fascisering, tegen atoombewapening en tegen de steun vanuit Bonn aan het Amerikaanse optreden in Vietnam.

Het verzet breekt baan; het heftigst onder de studenten en de arbeiders.

Wij waarschuwen niet alleen tegen de gevaren, die voortvloeien

uit de imperialistische politiek, maar wij hebben ook het volste vertrouwen in de groei van de anti-imperialistische, democratische en vredeskrachten.

De huidige ontwikkeling in de wereld toont aan, dat de internationale communistische beweging bij het zoeken naar oplossingen voor haar vraagstukken kan en moet steunen op de inzichten, de strijdwil en de initiatieven van de strijdende massa's tegen het imperialisme.

DE BETEKENIS VAN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ

De partij staat in de branding van grote politieke veranderingen.

De burgerlijke partijen scheuren en hebben als gevolg van de toenemende tegenstellingen tussen de imperialisten met groeiende moeilijkheden te kampen.

De kapitalisten, die in onze partij hun voornaamste tegenstander zien, doen heftige aanvallen op onze partij. Deze aanvallen zijn van velerlei aard.

Het gebeurt door middel van het openlijke anticommunisme van het ouderwetse grove soort, maar tevens gebeurt het in het geniep, door gewroet, omkoperij, broodroof en verdachtmaking.

Er zijn ook pogingen gedaan om onze partij te scheuren.

En daarbij werd gebruik gemaakt van de discussie over de meningsverschillen binnen de internationale communistische beweging.

Er zijn enkele scheurmakers opgetreden, die zich ofwel voordeden als voorstanders van de Russen of als voorstanders van de Chinezen.

Wij willen nogmaals onderstrepen, dat zij echter noch met de Sowjet-Unie noch met de Chinese Volksrepubliek iets goeds voor hadden.

Zeker is, dat zij de tegenstanders van onze partij en de anti-communisten in ons eigen land in de kaart spelen en diensten verlenen.

Het is daarom niet toevallig, dat hoe onbeduidend zij in het Nederlandse politieke leven ook zijn, zij warme supporters

hebben in de vorm van de burgerlijke pers, van het Handelsblad en de Telegraaf.

Er is geprobeerd revisionistische partijen op te richten, met als doel de arbeidersbeweging nog meer te verdelen en verwar- ring te stichten.

De pogingen van de Bruggroep tot partijvorming zijn evenwel mislukt.

De PSP, die hoe langer hoe meer een vergaarbak werd van renegaten en revisionistische elementen, gaat snel bergafwaarts. Het is een grote verdienste van onze partij, dat zij in de strijd voor eenheid de vorming van een revisionistische partij heeft weten te voorkomen.

De methode van het kapitalisme om te verdelen is al zo oud als het kapitalisme zelf.

Ze zal ook verder wel gehanteerd worden en we moeten in dit opzicht waakzaam blijven voor revisionistisch gewroet.

Vroeg of laat echter komen allen, die zich lenen voor de prak- tijken van de bourgeoisie op de mestvaalt van de arbeidersbe- weging terecht.

Er bestaat een heel panopticum van dit soort door de partij uitgestoten, door rancune en giftige haat verteerde anti-com- munisten, van het slag van v. Ravesteyn, Goedhart, van het Reve tot aan Baruch toe.

Alle pogingen om de partij te verdelen en af te breken zijn mislukt.

Ze moesten ook mislukken, omdat allen die zich tegen de par- tij richten, zich terzelfdertijd vervreemden van de belangen en de vraagstukken van de werkende bevolking, van de arbeiders in de bedrijven.

Bij de CPN staat dit nu eenmaal voorop.

Het gehele doen en laten van onze partij is gericht op actie, op verdediging van de belangen van de gewone mensen en op het versterken van de banden met alle lagen van de werkende bevolking.

Het doelwit van alle aanvallen, die op onze partij worden ge- daan, is steeds weer het democratische centralisme, het orga- nisatiebeginsel van onze partij. Er wordt luid geschreeuwd, dat er geen democratie in onze partij zou zijn.

Van alle congressen, die in de laatste maanden hebben plaats gehad, is er echter geen zo intensief en met actieve deelname van de leden voorbereid.

In organisatiekwes- ties onderscheiden wij ons evenwel zeer dui- delijk van andere partijen.

De democratie heeft bij ons een functie; het is geen spel, het gaat niet om een vruchteloos debat: de democratie en de meningenstrijd in onze partij vervullen een onmisbare rol. Ze zijn noodzakelijk voor het vinden van een juiste lijn. Het gaat om de uitwisseling van ervaringen, om de kritiek en zelfkritiek, om het werk van onze partij in de strijd te verbeteren.

De democratie en het debat zijn nodig om besluiten te nemen na rijp beraad, besluiten die niet alleen maar tot stand komen in een klein groepje, maar na breed overleg met de gehele partij. Maar het gaat dan ook om deze besluiten en de uitvoering ervan.

De monopolies hebben geen enkel bezwaar tegen een partij, die maar praat en praat en praat, zonder dat er besluiten worden genomen.

Dat is trouwens logisch, want een dergelijke partij is krachteloos en in zichzelf verscheurd.

Dat is de voornaamste oorzaak van de dadenloosheid van de PvdA en de PSP.

De arbeidersklasse heeft nu behoefte aan een vastberaden en eensgezinde partij.

In een periode van te verwachten strijd, — strijd vooral tegen de verarmingspolitiek van de huidige regering — de Jong en haar aanvallen op de democratie — wordt leiding verwacht.

Daar valt of staat alles mee.

Iedereen die wel eens aan een actie heeft deelgenomen in deze strijd tegen de monopolies weet, dat leiding beslissend is.

Deze leiding zal moeten uitgaan van de CPN en van de communisten, waar ze ook staan in het politieke en economische leven.

Wij zeggen dit niet uit een soort zelfoverschatting, maar de ervaring heeft nu eenmaal geleerd, dat er in de arbeidersbeweging geen ander is die deze taak op zich zal nemen. Er is geen andere partij, die over de offervaardigheid beschikt, en over het inzicht en de vastberadenheid om op te treden en aan het hoofd te gaan van de massabeweging. Er is geen andere dan onze partij, die een vaste lijn kan uitwerken waarop de werkers van Nederland zich kunnen richten en die zal waarschuwen tegen allerlei schijnlinkse parasieten, die zich vastzuigen op de in beweging zijnde massa.

Daarop zal onze partij zich moeten instellen.

Daarom houden wij onze organisatiebeginselen hoog.

In deze geest zullen wij ons werk verbeteren en de tekortkomingen bespreken.

Wij doen dit op dit congres en daarna in de districten en afdelingen.

VERSTERKING VAN HET BEDRIJFSWERK

In de stellingen voor dit congres zijn reeds de hoofdvraagstukken van onze partij-organisatie aangegeven.

In de eerste plaats is het noodzakelijk het bedrijfswerk van de partij te versterken.

Het is verheugend, dat zowel in de bedrijfsgroepen als in de buurt en plaatselijke afdelingen van de partij zoveel aandacht is besteed aan het bedrijfswerk.

En er is terecht veel kritiek geleverd op de stand van zaken. Het is juist onze plicht om in deze tijd van sociale aftakeling, van toenemende loondruk en van een stelselmatig afknabbelen van de sociale verworvenheden vooraan te gaan in de strijd tegen de winsthonger van de monopolies.

Terecht is in de partij aan de orde gesteld, dat de inhoud van de bedrijfskranten veelal niet aan zijn doel beantwoordt. Deze bedrijfskranten kunnen een belangrijke voorlichting geven aan de arbeiders over de grote politieke en sociale problemen.

Door hun grote reikwijdte en de interesse die er zowel onder de sociaal-democratische als de gelovige arbeiders bestaat voor de standpunten van de partij, zijn de bedrijfskranten van groot belang.

Ondanks de toenemende industrialisatie en het groeiende aantal bedrijven verschijnen er in delen van het land geen bedrijfskranten.

Dit is zelfs in het westen van het land het geval, terwijl de bestaande bedrijfskranten vaak te onregelmatig worden uitgegeven.

Hierbij spelen tekortkomingen, die landelijk bij het leidinggeven aan het bedrijfswerk zijn opgetreden, een belangrijke rol.

Er moeten maatregelen genomen worden, opdat de bedrijfskranten veelvuldiger en op meer bedrijven zullen uitkomen.

Het is noodzakelijk, dat door middel van deze kranten sneller gereageerd wordt op de politieke vraagstukken en op de problemen, die de loonstrijd betreffen.

De verantwoordelijkheid voor de inhoud van deze kranten moet liggen bij de bedrijfsgroep, maar de ervaring heeft geleerd dat voor het schrijven en redigeren hulpkrachten ingeschakeld moeten worden.

Hierbij is een taak weggelegd voor de districts- en afdelingsleidingen van de partij.

De benodigde financiële middelen om een bedrijfskrant regelmatig uit te geven kunnen, zoals de ervaring heeft geleerd, door geldcampagnes in de betreffende bedrijven bijeengebracht worden.

Bij de ondernemingsraadsverkiezingen is gebleken, dat de positie, die actief optredende communisten innemen, is versterkt. Het vertrouwen van de arbeiders in de communisten is vooral gegroeid door de vakverenigingspolitiek van onze partij, waarbij wij ons uitspraken voor de eenheid van vakbeweging in het NVV.

Dit heeft veel van de rivaliteit en het wantrouwen weggenomen tussen communistische en socialistische en gelovige arbeiders.

In de praktijk heeft dit reeds geleid tot samenwerking op velerlei gebied, ook in de ondernemingsraden.

Dit heeft in een reeks gevallen geleid tot verbeteringen in de sociale omstandigheden van de arbeiders.

Het is verheugend, dat bij deze ontwikkeling vele nieuwe kaders naar voren zijn gekomen, die door hun optreden het vertrouwen van de arbeiders hebben gewonnen.

Het zal er om gaan deze kaders volledig in te schakelen bij het leiding geven aan het bedrijfswerk.

Het is nu eenmaal niet mogelijk, dat dit werk vanachter bureaus wordt geleid.

Bij het nemen van beslissingen moeten de communisten, die een vooraanstaande rol in de bedrijven spelen, worden betrokken, om zo snel en zo nauwkeurig mogelijk te kunnen reageren. Ook bij de versterking van onze partij met nieuwe leden en de werving van abonné's voor 'De Waarheid' kunnen de bedrijfsgroepen belangrijk werk verrichten.

De belangrijkste aanwas voor onze partij moet toch steeds komen uit de bedrijven.

Daarom moet in de bedrijfsgroepen steeds veel aandacht worden besteed aan het verhogen van het ideologische peil.

Wat de werkzaamheden van de toekomstige partijleiding betreft, moet de nadruk gelegd worden op meer en regelmatig contact met de districten, de afdelingen en de leden van de partij.

Er moet worden gegarandeerd, dat minstens eenmaal per maand vanuit het partijbestuur of dagelijks bestuur met de leidinggevende kameraden uit alle afdelingen van de partij contact bestaat. Verscheidene malen is een dergelijk systeem doorgevoerd, door middel van vergaderingen per district.

Later is dit weer in de lappemand gekomen, hoewel het hier een voortreffelijke methode betreft om een voortdurend en levendig contact tot stand te brengen vanuit de partijleiding met de afdelingen over alle politieke vraagstukken. De ontwikkeling verloopt nu eenmaal stormachtig, de situaties wisselen snel. De communisten, of ze nu werken in Amsterdam, in Groningen of in Limburg, hebben behoefte aan een snel overleg. Zulk een methode zal stimulerend werken op de activiteit van de partij onder de massa.

Ze zal leiden tot een verhoging van de slagvaardigheid van de afdelingen en van de communisten afzonderlijk.

Ze zal een injectie geven aan het partijleven.

In de ledenvergaderingen is gebleken, dat er grote instemming bestaat met de partijpolitiek.

Maar vele leden hebben gesproken over de behoefte, die er is aan meer ledenvergaderingen waar de politieke vraagstukken worden behandeld en waar degelijke informatie over tal van problemen wordt gegeven.

Er is in het verleden door ons veel gesproken over het zelfstandig optreden van de afdelingen in het kader van de politiek van onze partij.

Dat is meer dan ooit noodzakelijk, gezien de differentiatie in de toestanden in de verschillende delen van ons land, b.v. ten aanzien van de werkgelegenheid.

Maar juist daarom is er een sterke politieke binding nodig met de centrale leiding van de partij.

De bestuurskracht van het partijbestuur moet worden versterkt, ook door verbetering van zijn werkwijze, waarbij we niet moeten schromen om verstarde schema's en onvruchtbare sleur te doorbreken.

Het is noodzakelijk, dat de leidingen van onze partij als collectieven werken, maar een collectief is volgens de marxistisch-leninistische opvattingen ondeugdelijk als er geen persoonlijke verantwoordelijkheid binnen zo'n collectief bestaat voor bepaalde onderdelen van het werk.

Er is in onze partij in de laatste jaren een vervaging in dit opzicht opgetreden.

Dit heeft een slechte uitwerking.

Besturen werken dan onvoldoende, terwijl er voor de leden en voor de massa onvoldoende mogelijkheid bestaat om een oordeel te vellen over de werkzaamheden van verschillende leidinggevende communisten.

Bovendien krijgen nieuwe kaders in een warwinkel zonder duidelijke afbakening van verantwoordelijkheden te weinig kansen om zich te ontplooien als waardevolle leiders.

Een van de organisatieproblemen, dat de meeste aandacht dient te hebben, is de versterking van onze partij met nieuwe leden en het werven van abonnees voor 'De Waarheid'.

In enkele korte acties van incidentele aard is bewezen dat het mogelijk is zéér snel vele nieuwe leden voor onze partij te winnen.

Dat dit niet op grote schaal gebeurt — en dit geldt evenzeer voor de werving van abonnees voor onze krant — komt vooral doordat het organisatiewerk op dit gebied tekort schiet.

Gebleken is, dat de beste methode van ledenwerving bestaat uit het aanwijzen van partijgenoten in afdelingen en bedrijfs-groepen, die in de gelegenheid worden gesteld in hun omgeving, waar ze vertrouwen hebben, de mensen er toe te brengen de beslissende stap te zetten om tot onze partij toe te treden.

De ervaring bij de abonneewerving heeft geleerd, dat het optreden van werfleidingen zowel vanuit partijbestuur, districtsbesturen en afdelingsbesturen, noodzakelijk is. Het werven van nieuwe leden onder bewuste arbeiders en arbeidersvrouwen, onder jonge mensen, onder intellectuelen, moet voorbereid worden door serieuze organisatorische maatregelen.

We doen een beroep op alle politiek bewuste krachten, om nu we beslissende tijden tegemoet gaan, onze partij te versterken. Versterking is ook nodig in financieel opzicht.

Om in deze tijd van voortdurende kostenstijgingen onze propagandistische activiteiten te vergroten en om 'De Waarheid' in deze periode, waarin tal van kranten opgeslokt worden in grote concerns, in stand te houden, is veel geld nodig.

Dit geld moet bijeengebracht worden door al die mensen, die

verontrust waarnemen hoe de greep van de monopolies op de dagbladders sterker wordt en die de betekenis gaan inzien van een eigen krant van de arbeidersbeweging.

VERBETERING VAN HET IDEOLOGISCHE WERK

Het partijbestuur moet, gezien de gecompliceerdheid van de situatie, met grote zorg worden gekozen.

Daarbij is het bekend, dat kameraad de Groot in de partijbestuurszitting van 14-15 oktober heeft gevraagd hem niet meer kandidaat te stellen voor het nieuwe partijbestuur.

In de ledenvergaderingen, die aan dit congres zijn voorafgegaan is hiervoor volledig begrip getoond en er is op aangedrongen om alles te doen om voor pgt. de Groot mogelijkheden te scheppen, die hem in staat stellen werkzaamheden te verrichten ter ondersteuning van het nieuwe partijbestuur. Het congres zal daarover besluiten, zodat, nu kam. de Groot, gezien zijn leeftijd, niet langer alle verantwoordelijkheid voor het praktische en uitvoerende werk dat op een partijbestuurder rust, op zich kan nemen, in staat wordt gesteld zijn activiteiten voor de partij met vrucht voort te zetten.

Het gaat daarbij in het bijzonder om werkzaamheden van wetenschappelijke en ideologische aard.

Daaraan bestaat voor het werk van de partijleiding grote behoefte.

In vrijwel alle ledenvergaderingen is aangedrongen op versterking van de ideologische werkzaamheden.

De tegenstanders van onze partij zijn onmiddellijk aan het speculeren geslagen.

Het ene wilde verhaal volgde na het andere.

Je vraagt je af: vanwaar deze plotselinge zorg voor de gang van zaken in onze partij?

Daarover heeft ons congres te beslissen en niet de redacties van die kranten, die zich gewillig laten opkopen en gelijkschakelen. We willen best een antwoord geven op al deze speculaties.

De politiek, waartoe onze partij heeft besloten, zal krachtig worden voortgezet.

Het is een verheugend verschijnsel, dat naast de oude en be-

proefde kameraden in onze partij voortdurend nieuwe kaders optreden, die de politiek en de strijdtradities van onze partij overnemen en voortzetten.

De grote bourgeoisie en haar agenten hebben altijd bij hun strijd tegen onze partij hun giftigste pijlen gericht op Paul de Groot.

Dat was, omdat onze partij onder zijn leiding juist altijd met grote kracht, onverzoenlijk en onwankelbaar is opgetreden tegen de monopolies en hun heerschappij.

Wat dat betreft kan onze partij bogen op een rijke staat van dienst, voor, tijdens en na de oorlog.

Onze partij vocht heldhaftig tegen het fascisme.

Ze organiseerde in de grote crisis van de dertiger jaren de strijd tegen werkloosheid en uitbuiting en wakkerde daarmee tevens de strijdgeest aan, die in het verzet van de jaren '40—'45 zo schitterend tot uitdrukking kwam.

Ze trad op tegen de koloniale politiek rondom Indonesië, voor de verdediging van de democratische rechten, tegen het ondergeschikt maken van ons land aan de politiek van de Verenigde Staten in het kader van de NAVO.

Daarbij moest onze partij vaak tegen de stroom oproeien en leek het soms alsof alles keihard vastgevroren zat.

Maar juist in de huidige stormachtige politieke ontwikkeling blijkt hoezeer onze partij gelijk heeft.

Het is algemeen bekend, welke rol kam. De Groot bij het vaststellen van de politiek van onze partij heeft gehad. Dit heeft hem het vertrouwen doen verwerven van onze partij en van alle eerlijke democratische en voor het socialisme strijdende mensen. Anderzijds is dat juist de reden waarom De Groot gevreemd wordt door oorlogstokers en monopolisten.

Daarom zal er ook geen sprake van zijn, dat onze partij een soort afscheid moet nemen van een 'vertrekkende' De Groot.

Onze partij zal juist met het oog op de toekomst moeten uitgaan van de ervaringen van het verleden en van de oordeelskracht van hen, die in de strijd een grote kennis en het vermogen tot scheppende uitwerking van de vraagstukken van het communisme hebben geaccumuleerd.

Ons 22ste congres heeft belangrijk werk te doen.

Wij stellen ons ten doel voor te gaan in de strijd voor nationale zelfstandigheid.

Wij willen het Nederlandse volk opwekken tot verdediging van de democratie en zijn sociale rechten.

Wij gaan aan de slag, wetende dat sinds het vorige congres

grondige veranderingen in ons land zijn opgetreden.
Het hele politieke bouwwerk zoals dat bestond na de tweede wereldoorlog staat op zijn grondvesten te schudden.

Politieke partijen wankelen en scheuren.

Daartegenover staat dat de ideeën van onze partij steeds meer uitstralen en inspireren tot verzet en strijd.

Wat is de betekenis van deze strijd?

Is zij alleen maar negatief?

Is zij alleen maar tegen iets gericht?

Als wij nu vechten tegen de onrechtvaardigheden van de kapitalistische maatschappij, dan gaat het ons er om de werkende mensen van ons land te beschermen tegen de grenzeloze uitbuiting van de kapitalistische maatschappij.

Strijd tegen de reactie, tegen kapitalistische behoudzucht, tegen remmen op de culturele en wetenschappelijke ontwikkeling, tegen de aantasting van de democratie, is strijd vóór vooruitgang, die alleen en uitsluitend kan doorbreken als resultaat van de overwinning op de krachten van een stelsel dat zichzelf heeft overleefd.

Wij communisten houden de mensen niet zoet met praatjes over een mooie toekomst.

De harde en tegelijk hoopvolle waarheid is, dat wie vooruit wil er voor moet vechten.

Er is geen andere weg.

In die strijd zullen we de eenheid smeden van alle progressieve krachten.

In deze richting zal ons congres werken en besluiten.

Onze partij is gegroeid, heeft door haar politiek en haar onverbloemd en duidelijk optreden in de grote vraagstukken van deze tijd aan vertrouwen gewonnen.

Wij zullen dit vertrouwen waarmaken, door onze partij tot in al haar vezels te activeren in haar strijd voor hoger loon, voor democratie, vrede en vooruitgang, voor het socialisme.

DISCUSSIEGRONDSLAG